Написав Невідомий
Четвер, 02 вересня 2010, 23:34

Я дякую Тобі, мій Бог, за очі,
Якими бачу все, що Ти створив.
Я знаю тих, для кого дні – як ночі,
Хто сонце бачить тільки в хвилях снів.

Я дякую Тобі, мій Бог, за руки,
Якими можу я тримати хліб,
Втирать сльозу в печальний час розлуки
І працювати можу на землі.

Я знаю тих, кого годують з ложки,
Хто сам не в змозі рук слабих піднять.
Я дякую, я дякую Тобі, мій Боже,
Як цю подяку більше передать?!

Я дякую Тобі, мій Бог, за ноги,
Якими я проходжу всі путі,
Бо ще лежать такі, кому дороги
Непройдені залишились в житті.

Хто все життя прикутий до постелі,
Хто знає ту невимовну тугу,
Скорботу ту поламаної долі,
Печаль таку глибоку та важку.

Я дякую Тобі, мій Бог, за голос.
Тебе я завжди можу славить ним.
Бо є ж такі, кому весь світ навколо,
Як і вони, здається все німим.

Я дякую Тобі за хліб насущний,
Якого маєм вдосталь на столі.
Були часи важкі та неминучі,
Як люди помирали на землі.

Як крихту хліба золотом вважали,
Шматочок той ділили багатьом.
Якби вони його тоді так мали,
Як маєм ми сьогодні за столом.

Я дякую Тобі за мирне небо,
За спокій тихий рідної землі.
О, як за все це дякувати треба,
За все, що Ти даруєш у житті.

Я дякую Тобі, мій Бог, за маму,

За добрі очі, лагідні уста.
За щедрі руки з теплими словами,
За те, що в мене мама ще жива.

Я знаю тих, хто сиротами гірко
Живуть без мами рідної в житті.
Я дякую, я дякую Тобі, Владико,
За все, що Ти даруєш у житті.

Однак я знаю: гірко так буває
Тобі, наш Спасе, любий наш Господь,
Що дякувати часто забуваєм
За те, що маєм ми – немає хтось.

За очі, руки, ноги, хліб насущний,
За небо, маму, світлі почуття.
Навчи, Господь, нас слабими устами
Хвалить Тебе усе своє життя.

Я дякую Тобі, мій Бог, за очі,
Якими бачу все, що Ти створив.
Хвалити прагну, дякувати хочу,
А Ти до мого серця говори!